

Gyermek-istentiszteletek Zürichben

"A bölcs tanítás az élet forrása a halál csapdáinak kikerülésére" (Példabeszédek 13.14).

Gyakran előfordul, hogy miután a szülők elhozzák a gyerekeket az istentiszteletre és kivonulnak, hogy részt vegyenek a saját alkalmukon, akkor bizony fellélegeznek. Végre egy kis nyugalom, oda tudok figyelni az igehirdetésre anélkül, hogy csitítanom kellene, hogy valamit magyaráznom kellene gyermekeimnek, vagy pedig rászólni, hogy ne rugdossa az előtte lévő széket. Előfordul, hogy ilyen gondolataink vannak. Bevallom, hogy én is így vagyok vele. Nagyon szeretem a gyerekeimet és a testvéreink gyerekeit, de nyugodtabban tudok odafigyelni az igehirdetésre, ha a gyerekek már kimentek.

De ez nem baj. Nekik mások az igényeik, így nekik másfajta alkalomra van szükségük, ami kissé kötetlenebb, és ami az ő nyelvükön szólítja meg őket. Nos, ez lenne a gyermek-istentisztelet.

Ez az a hely, ahol a gyerekekkel Istenről beszélhetünk, ahol ők szabadon feltehetik a kérdéseiket, ahol mindenféle meszterkedés nélkül szabadon megoszthatják az érzéseiket és gondolataikat.

15 éves korom óta rendszeresen tartok vasárnaponként gyermekalkalmakat. Számomra ez több, mint egy gyerekekkel eltöltött óra. Egyrészt nagy felelősség, mert az istenképüket formálom, másrészt nagy kihívás is, mert nem könnyű az alkalmat mindvégig kézben tartani. A gyerekek eltérő életkorúak: egészen kicsiktől 14 éves korig.

Sokszor hosszú ideig tart mind a bibliai, mind a kreatív részre való felkészülés. Időben el kell kezdeni, hogy Isten formálja ki a gondolatainkat, a kérdéseinket, és ami szintén fontos, az az imádkozás a gyerekekért. Mi értelme van az erőlködésünknek, ha Istent nem hívjuk meg a munkálkodásunkhoz?

Számomra azért is különleges ez az alkalom, mert a gyerekek közelebb hozhatom Istenhez.

A gyermek-istentisztelet nagyszerű lehetőség arra, hogy a fogalmak valódi jelentéseire rávilágítsunk és a figyelmüket Isten irányába fordítsuk. Fontos, hogy a gyerekek tudják, hogy Isten mit gondol a barátságáról, a szeretetről, a veszekedésekről, az örömről, a türelemről, bátorságról.

Szeretek váratlan kérdéseket feltenni, hogy személyessé tegyem a témát. *Te mit tettél volna a helyében? Szerinted ez helyes volt? Szerinted milyen a jó barát?*

Az Istennel való mindennapi, személyes kapcsolatról való beszélgetés szintén fontos a gyerekek számára, hiszen ez a hit alapja. Hogyan imádkozhatunk Istenhez? Mikor? Felszabadítani őket arra, hogy Istenhez bármikor mehetnek, Ő nincs korlátok közé szorítva, hiszen Ő mindenható. Nem csak este lefekvéskor, hanem egész nap várja, hogy szólj hozzá, hiszen Ő a te szerető Istened!

Ugyanúgy fontos, hogy a Biblia két könyvből áll, és azt is meg szoktam tőlük kérdezni, hogy miért olyan fontos nekünk az Újszövetség. Jézus betöltötte az addig meglévő isteni törvényt és újat is adott nekünk az "Új" szövetségben. Sokszor beszélünk bibliai történetekről, a szeretetről, Jézusról, témákat kiragadunk és ez mind rendben is van, de én szeretem ismételtetni, hogy mindezeknek összességében mi a lényege.

Emlékezetemben élénken él a májusi alkalom, ahmikor a gyermekek létszáma 20 fölé volt és én bevitettem egy Gyermekbibliát (vigyázat, nem mindegyik gyerekbarát!)

A témánk a mennybemenetel volt és a Lélek kiáradása, de úgy éreztem, hogy nem lesz ez így jó: nem igazán fogják megérteni a lényegét, ha nem szólok az előzményekről. Úgy-hogy fogtam a "Könyvet", sorban mutogattam nekik a képeket és beszéltem arról, hogy Jézus ki volt, arról, hogy milyen szeretettel tanította az embereket, a csodákról, a bűntelenségéről, a farizeusokról, a tanítványokról, a keresztre feszítéséről és feltámadásáról. Ezek után már jobban meg tudtam értetni velük a Mennybemenetelt és a Lélek kiáradását. Soha ilyen áhitatos csend nem volt az alkalmon, mint ekkor. Körülbelül 45 percet beszéltem erről és csak az éhes és kíváncsi szemeket láttam. Persze Ők is kérdezgettek közben, de mindegyik kérdés hasznos volt és a megértéshez vezetett. Az ilyen alkalmak után érzem, hogy feltöltődök, megelégedett és boldog leszek.

A gyermek-istentisztelet persze nem pótolja a szülőkkel való beszélgetést Istenről. Nekünk személyes felelősségünk van abban, hogy milyen istenképet formálunk ki a gyermekünkben. Fel kell tennünk a kérdést magunknak, hogy mit mutatok be a gyermekemnek az életemen keresztül? Látja és hallja a mindennapi életemben azt, hogy az Úr az úr az életemben? Vagy csak egy vasárnaponként eljáró, Istenről nem beszélő példát mutatok neki? Isten ebben az esetben távol van tőlem? Vagy én vagyok távol Tőle?

Vállalom a felelősséget a gyermekem lelki fejlődéséért? Mert valójában az igazi gyermekistentisztelet tapasztalatom szerint a szülők szívében van. Mi vagyunk legnagyobb hatással a gyermekeinkre.

"Amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj." (Lukács 6. 45)

A gyerekek pontosan értik és tudják, hogy mikor hamis egy szülő hozzáállása és mikor igaz. Önmagunkat be tudjuk csapni, de gyermekeink átlátnak rajtunk.

Mivel van tele a szívünk? Magunkkal? Az önelégültség érzésével, hogy én jó ember vagyok és ez biztosan elég Istennek? Kirándulási és biciklizési lehetőségekkel? Szórakozással? Mi mással?

Félreértés ne essék: ezek önmagukban jó dolgok, de ha Istentől veszik át a helyet a szívünkben, az már nem helyes. Ezért szükséges nekünk is megvizsgálni önmagunkat.

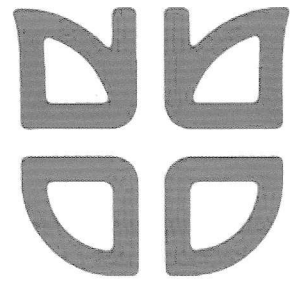
A gyermekistentisztelet több tehát, mint egy vasárnap délutáni alkalom. A szülők az Isten iránti tiszteletet a szívükben hordozzák, és ezt adják át a gyermekeiknek. Ez az igazi tisztelet, amit mi magunk mutatunk nekik a mindennapokban. Amit vasárnaponként kapnak, az jó, nemes és Istennek tetsző, de hogy a gyerekek szívéig eljusson az üzenet, ahhoz a szülők is kellene. Az Úr adjon nekünk ebben a törekvésünkben tisztánlátást, megértést a gyermekeink felé, szeretetet és örömet a szívünkbe!

„A bölcs tanítás az élet forrása a halál csapdáinak kikerülésére" (Példabeszédek 13,14)

Tarlós Diána

Új levél

Megjelenik 1956 óta

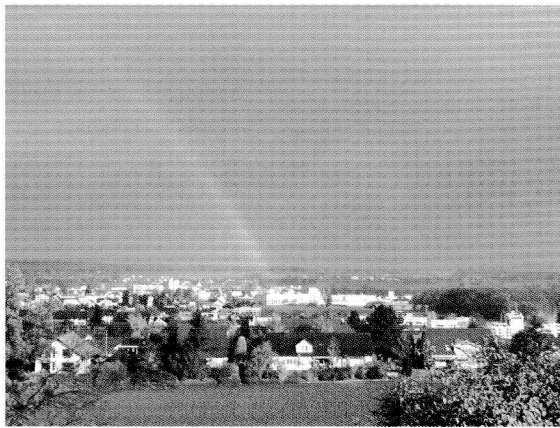
A svájci magyar nyelvű protestáns gyülekezetek értesítője
Mitteilungsblatt der protestantischen Kirchgemeinden ungarischer Sprache der Schweiz
Feuille des communautés protestantes hongroises en Suisse

2018. 2. szám

3. évfolyam 2. szám

„Amikor felhövel borítom be a földet, és feltűnik a szivárvány a felhőn...”

Egy gyermekkori emlék jut eszembe: hirtelen nyári zápor lepett meg bennünket, udvaron játszó gyerekeket. Mire a fészerhez futottunk - menedéket keresve - bőrig áztunk. Kezdetben hatalmas esőcseppek verték fel a poros udvart, míg aztán özönvízként szakadt az eső, patakokban folyt mindenfelé a víz. Vacogva és félve vártuk, mikor lesz vége az égi háborúnak. Ugyanolyan hirtelen, mint a vihar jött, tört át a felhők között a nap, s ámulatunkra gyönyörű szivárvány jelent meg a napos, esős égbolton.

94, 2+7.

Ezt az egyébként ritka égi jelet az elmúlt három hónapban többször is láthattam. Szinte úton-útfélen „belebotlottam”. Akkor is, mikor sehol semmi vihar, sőt, esőfelhők sem voltak az égen. Annál inkább a szívemben, lelkemben.

Az özönvíz történetéről (és a szivárványról) a Szentírás elején olvashatunk. Isten megteremtette a világot, benne az embert, szeretetének befogadját és visszhangját. A Teremtő és teremtmény közötti kapcsolat azonban megsérül, mert az ember vétkezik Isten ellen, embertársa ellen és önmaga ellen. Jóllehet Ádámnak és Évának el kell hagynia a Paradicsomot, ám Isten mégsem hagyja sorsára teremtményét. Keresi, megszólítja, számon kéri, megkönyörül rajta. Édeskeserű, hogy ha kezünkben tartjuk a Bibliát, egy ugyanazon oldalon ismét arról olvasunk, hogyan teszi tönkre Káin Isten kegyelmét. Majd lapozunk egyet, s ott már arról olvasunk, hogy az erőszakosság elterjed a földön. Nem csoda, hogy „amikor látta az Úr, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelen csak gonosz, megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megsomorodott szívében. Azért ezt mondta az Úr: eltörölöm a föld színéről az embert, akit teremtettem, ... özönvizet fogok hozni a földre, hogy elpusztítson minden élőlényt az ég alatt. ... De Noé kegyelmet talált az Úr előtt.” I. Mózes 6, 5-8+17.

Az özönvíz mindent elpusztított. Egyedül Noé és a bárkában lévőek menekültek meg. Új kezdet. Új kezdet? Vagy inkább folytatás? Vajon megváltozott-e az ember? Vajon felhagyott-e azzal, hogy tönkretegye Istennel való kapcsolatát; embertársához fűződő kapcsolatát? Vajon felhagyott-e az ember azzal, hogy tönkretegye önmagát?

Mennyi embertelenség, fájdalom, igazságtalanság terjedt el azóta is ezen a földön, melynek nem csupán nézői vagyunk, hanem elszenvedői s egyben okozói is.

A panasz zsoltárokból megtaláljuk a kiszolgáltatott ember sóhaját: „Emelkedj fel, földnek bírója, fizess meg a gőgösöknek tetteikért! Akik azt gondolják, nem látja az Úr, nem veszi észre Jákób Istene.” Zsoltár

Az Istenben hívó, hozzá hűséges ember is bizony átél „özönvíz korszakokat”. Hirtelen összezsugorodik a hullámok a fejünk felett, elveszítjük a talajt a lábunk alól, egyre több baj, nyomorúság szakad ránk, ami ide-oda hányja kicsiny bárka-életünket. Vajon meddig még? Mennyi mindent kell elveszítenünk, elengednünk, elviselnünk – hitünkre csonkítva. „Körülvettek a halál kötelei, pusztító áradat rettent engem. A sír kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek rám. Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam” Zsoltár 18, 5-6

És mi volt rá a válasz? Egy csomó szivárvány, lépten-nyomon! Ez Isten válasza a mindenkori ember számára. Feltétel nélküli szeretetének – könyörületének jele: nem pusztítalak el. Akkor sem, ha megérdemelnéd és akkor sem, ha úgy érzed: elhagytalak, elfelejtettelek. „Amikor felhövel borítom be a földet, és feltűnik a szivárvány a felhőn, akkor visszaemlékezem a szövetségemre, melyet veletek kötöttem és nem válik többé a víz özönvízzé minden élőlény pusztulására.” I. Mózes 9, 14-15.

Temetőből indultam haza, miután egy kedves ismerőstől búcsúztunk, szemem a földet, az utat kutatta. Megálltam a templom különös furcsa gúla tornya tövében. Fel kellett nézzek. Oda, ahová a templom tornya is csalogatta a tekintetem: a felhőkön egy halvány szivárvány mosolygott rám.

Hieble Erika